När nemesis vakar.

Af Thor Elfving.

Häradshöfding von Wedel låg på duchatellen i sin lilla ungkarlsvåning och rökte sin havanna. Eftermiddagssolen silade in genom fönstret och kastade en blodröd strimma utåt golfvet, lagom bred att belysa divanmattans stora skröpligheter. Mölderna voro enkla och gammaldags med slitna, utfällda sidenöfverdrag, hvars glansperiod längesedan svunnit. Den enda vrå i rummet, som bar prägel af något personligt och hemtrefligt, var hörnet, där duchatellen stod med sitt turkiska öfverdrag och en mångsfald kuddar. En björnskinnsfäll låg där framför denna sin ägares favoritplats, och ett litet rökbord med metallskifva och ett halft dussin askbägare, alla använda, ökade gruppen.

Häradshöfdingen låg och grubblade öfver en stackars ungkarls trista tillvaro och öfver den där underliga gåtan, som kallades äktenskapet, hvilken hvarje människa någon gång under sitt lif längtade få lösa. Ändtligen vid fyllda 41 hade han kommit under fund med de många obehag och stötestenar en stackars ensam ungherre får tåla. Tänk bara, att då man en helgdagsafton vill ha en bit mat mötes man af tillbommade dörrar, t. o. m. å ens gamla middagslokus, där de i mer än 15 år roffat åt sig ens usla fyrkar. För att tala om de slarfviga och tjufaktiga städerskor en ungkarl kan få dra's med! Nog visste häradshöfdingen att minst en stärkskjorta kom bort i hvarje tvätt, men vågade han anmärka något dylikt, fick han blott ett fnurrigt svar och besked om att tvätterskan bodde vid Hornstull 4 trappor upp inåt gården. Dit visste Karolina att han aldrig skulle orka, det förstod han och teg ihjäl sin förtret. Ja, näsvisa och oförskämda kunde de nog vara, men damma ordentligt en enda gång i de usla två små rummen, det kunde de ej. Man fick inte ha för öfverdrifna fordringar för en fattig tia i måna'n! Dammbacillen hade nu slagit sig på bröstet på häradshöfdingen och åstadkommit kronisk hostkatarr. Jo, jo, inte skulle någon fråga efter, om han låg där och kolade af, minst af alla Karolina, som dock fick hans död på sitt samvete.

Inte erkände häradshöfdingen, att den envisa hackhostan möjligen kunde förorsakas af röken från det dussin stora, svarta cigarrer han dagligen bolmade upp. Ty han ville nu en gång ha hostan från dammbacillen och denna från städerskans slårf, blott för att intala sig själf, nödvändigheten af att gifta sig. Ja, i dag var han fast besluten att säga farväl åt den gyllne friheten, med sina oundvikliga besvärligheter och i en snar framtid segla in i den äktenskapliga hamnen, där en hustru och kanske äfven därmed förenade fördelar skulle afhjälpa alla brister.

En matt doft af en halfvissnad blekröd nejlika slog emot honom. Den hade fallit från fracken, och blifvit liggande på fällen då han kom hem i går kväll. En charmant middag, den i går hos direktör Junkes. Han liksom kände på sig, att han varit fästföremålet, omhvärfd af älskvärdhet från världen och värdinnan. Ja, det var tydligt, att de inu blott väntade få bevilja hans anhållan om deras fröken dotters hand. Märkbar hade han slagit sig ut för henne en två tre gånger, och nu kunde han ej längre draga sig tillbaka. Det var för öfrigt ett parti, som hans bekanta komme att afundas honom. Skulle vara roligt se deras stora ögon, då de finge skåda förlofningsannonsen.

I tankarna sökte han framkalla bilder af sin blifvande fästmö. Hon hade strålat i skärt siden och juveler i går på middagen, och hennes eljest något långa och kantiga figur hade förefallit häradshöfdingen ståtlig och ladylike. En viss stolthet bemäktigade sig honom vid tanken på den envishet med hvilken hon bedt honom sällskapa damerna och vara med att spela "mjölis". Hon hade minsann riktig koketterat, gamla flickan och blygt slagit ned sina ljusa, litet vattniga ögon det minsta han sett på henne. Och fastän han af hela sin själ längtat in till herrarnas bridgebord och punschen hade han följt henne, följt henne hela kvällen och sedan vid afskedet tryckt hennes hand, som strängt taget var något för lång och benig.

I alla fall var det lustigt att se, hur artiga björnarna blifvit på sista tiden. Ryktet om hans förestående förlofning med guldfisken hade tvärt gjort slut på alla krafbref, och numera förekommo ej några obehagliga besök af indrifvare och blodsugare i hans lilla ungkarlsdublett.

I början hade det visserligen ej varit hans mening bli för intensiv vis a vis fröken Valborg. Ty nog måste han erkänna, att så alldeles fullständigt motsvarade hon ej den hustru han tänkt sig den tid han ännu var ung. Om hennes ögon en enda gång kunnat blixtra som de juveler hon bar eller om hennes kind haft den allra minsta lilla rundning skulle han varit nöjd. Men intet fanns hos henne, som gör kvinnan lockande för mannen. Jo, pängarna förstås. Och pängar öfverskyla mycket. De där sköna drömmarna om inlösta växlar och ständigt späckad plånbok kunde han aldrig förgäta, och ett komfortabelt hem, där man allt som oftast kunde se sina vänner på champagnemiddag var inte häller att föraka. Hvilken härlig känsla det skulle vara att veta sig vara ägare till Grängesbergare och andra värdefulla papper, som stiga — och stiga ——

Med en längtandets suck vände häradshöfdingen sig mot väggen. Hufvudet värkte, om af för mycket tänkande eller af sviter från gårdagen var han ej på det klara med. Groute och hummerpastej, voro härliga saker, men väl tunga att förtära i myckenhet på kvällen. Ty champagnen verkade det visserligen icke! Den rann som vatten genom ådrorna och förde med sig ljuf, stimmulerande känsla, ack, så rysligt ljuf! När allt kom omkring var det nog bara tankarna, som pinade en stackare.

Hur det än kom sig, så hade häradshöfdingen aldrig förr så tydligt känt, att hans hjärta ägde tvänne förmak och tvänne kamrar. Och mot sin vilja måste han erkänna, att fröken Valborg ännu ej hunnit längre än till yttre kammaren. Hennes pängar däremot behärskade hela hjärtväningen, om man undantog en liten, liten vrå, som var och förblef fridlyst i innersta förmaket — — —

Mönstret på en liten anspråkslös linnekudde, som låg framför honom kommo hans tankar att gå tillbaka till förra vintern, till baler och slädpartier, som han, gamla karlen varit med om. Kudden var en filipinpresent från någon han då varit mycket tillsamman med, någon som ännu allt som oftast spökade i hans hjärna. Det var en blåögd liten flicka med gropar i kinderna och något af sol och sång öfver sig, då hon kom och gick. Hon var glad som en lärka och fattig som en skåprätta, och hennes skratt var som ett porlande värbäck med solglitter öfver det rinnande vattnet. Anna Törne hette hon och var dotter till en fattig pastorsänka.

För tvenne år sedan hade han råkat henne första gång hos en artillerikapten, som visst var en aflägsen släkting. Och då det sedan gick året om, innan de återsågo hvarandra, hade han icke glömt hennes vackra ögon och skälmska gropar. Hennes fägring var trolsk, och den drog och drog, och snart var häradshöfdingen en ifrig nöjesarrangör, det han aldrig tillåtit sig i unga dagar. Han mindes, hur han afsiktligt gått och mött lilla Anna då hon kom från sitt arbete hos bankfirman, hur varmt han visat intresse för henne och hennes mor och till tack fått en blick ur ett par strålande ögon. Det var härliga promenader, dessa ljumma vårafinar, då han följt henne längs Skeppsbron ända fram till porten till den lilla trerumslägenhet på Söder, som var hennes hem. Ja, nog hade det varit ibland att tiga med det man hade på hjärtat, men ack, varningarna kommo från höger och vänster i form af små meddelanden från banker och affärer och så fröso orden på tungan. Men kanske, kanske hade det gått ändå att lefva på den lilla lön han hade öfver sedan räntorna på hans skulder voro frånräknade. En våning om tre rum och kök kunde de få för 900, skatter 300, jungfru 200. . . .

Med en häftig ryckning reste häradshöfdingen sig. Hade han då blifvit topp tunnor rasande, som började räkna på de där gamla galenskaperna igen! Hvad angick honom lilla Annas mjuka gång och vackra leende nu, då han när han ville kunde få den rika arftagerskan, fröken Valborg Junke. Han var väl inte tokig häller och tänkte kasta från sig lyckan!

Lyckan ja, hvad var egentligen lycka? Det var en gång han tänkt sig den i ett varmt fast enkelt litet hem för två, där mjuka kvinnohänder ställde och styrde, och där man alltid skulle mötas af ett ljust leende och kanske, kanske äfven af små stapplande steg och barnajoller. . .

Nej, nu först var han då komplett vansinnig! Lyckan var naturligtvis att ha så gödt om pängar att man kunde tillfredsställa hvarje önskan i lifvet, att kunna ge ut summor utan ett öre i kassan och slippa spara på de usla styfrarna. Och som häradshöfdingen visste, att detta ej kunde realiseras utan att få en hustru med på köpet, nåja, så fanns det fulare kvinnor till i lifvet än Valborg Junke.

Dalauret slog fem, och en kvart öfver sex skulle häradshöfdingen vara uppe i revisionen. En liten promenad dessförinnan skulle nog göra godt för det värkande hufvudet. Han tog på sig ytterkläderna och var snart ute i människohvimlet. I hörnet af Drottninggatan mötte han sin vän, den unge amanuensen. Det var en knappast 30-års man med ett slätrakadt vackert ansikte och en ovanligt hög panna under det ljusa vågiga håret. — Nej se, Wickbom, hvarthän går färden i eftermiddagsrusket? — Till arbetet förstås, men dessförinnan ville jag ha mig lite frisk luft. — Precis som jag, vet bror. Men inte kan en anständig karl gå förbi baren utan att taga sig en eftermiddagsdring. Stupen är torr, och "Kronprinsen" vinkar. Du följer väl med? — Amanuensen följde med.

Snart sutto de på de höga, rygglösa stolarna framför disken med hvar sitt glas fylldt med en mattgul vätska. — Det här saftvattnet smakar inte så illa, eller hvad säger bror? Amanuensen skrattade, och häradshöfdingen såg förnöjd ut. — Ja, vet bror, det kan verkligen behöfvas med något stärkande i dag. Det gifves ju ögonblick i det mänskliga lifvet, då människan ställes inför ett afgörande och tusan så otrefligt att då ej vara bestämd. Man talar om vankelmod hos kvinnor men du bror, jag undrar just hur det står till hos oss? Ja, inte för att jag inte vet, hvad jag vill, men ändå — — Amanuensen började förstå, ty äfven till honom hade ryktet trängt om häradshöfdingens plötsliga passion för arftagerskan. Diskret men med illa dold nyfikenhet kom det: — Nå, jag förstår, det är då sannt, att bror skall förlofva sig? — En suck undslapp häradshöfdingen. Det var då väl, att Wickbom själfmant slog in på det delikata ämnet. Han hade hoppats det hela tiden. Nu plirade han med sina små pepparkornsögon, strök öfverflödigt noga askan af cigarren och svarade: — Ja, inte är det utan. Men hur kan bror egentligen veta det? — Åh, det tala alla människor om. Hon lär ju ha en storartad förmögenhet, och det fäster folk sig vid. Är det kanske ett gammalt tyckte bror har? Hennes far är ju Stockholmsbarn, och han själf påstås ha varit rätt mycket med — förr i världen. — Det slog häradshöfdingen, hur ett stänk af ironi låg i detta "förr i världen". Ja, inte var Valborg Junke just någon ungdom, men de där unga flickorna af senare generation voro då heller ingenting eftersträfvansvärdt med sina stora pretentioner och hånfulla öfverlägsenhet. Undantagen voro sällsynta, fast han råkade känna ett — — —

Häradshöfdingen blef inte förargad på amanuensen, glömde alldeles bort det för sin här af tankar. I stället fick han plötsligt sådan lust att förtro sig åt honom, att tala om sina strider och möjligen finna förståelse. Och snart var historien om fjolårstycket lika uppenbar för vännen Wickbom som det sist fattade beslutet att gifta sig för pängar.

Då han ändtligen tystnat, vände han sig mot amanuensen, som tyst och tankfull åhört hans berättelse. En lång stund, tycktes det häradshöfdingen, fick han vänta på vännens talan, och under tiden tuggade han nervöst på den salta, hårdt rostade potatisen, som stod på disken. Till slut kunde han ej vara tyst längre utan måste fram med ett långdraget: "Nå-å?" Amanuensen log. — Ja, jag förstår ju, att bror vill ha mitt råd, men ett sådant är sannerligen vanskligt att gifva. Jag för min del skulle aldrig kunna tänka en gång på att gifta mig med någon jag ej hölle riktigt mycket af. Min tro är, att Nemesis vakar, och har man gjort något klandervärdt, så nog sjutton får man igen det. Och det är klandervärdt att gifta sig med en flicka blott och bart för hennes pängar. Tänk, om ångern sedan kommer, och bror märker, att det där gamla tycket ändå finnes kvar, då blir andra pinan värre än den första. Men är bror däremot säker om att den där första lilla flickan är alldeles glömd, då kan bror ju våga försöket med guldfisken. Ja, ja, jag säger ju bara, som jag tror.

Sällan eller aldrig hade häradshöfdingen känt sig så generad. Han förstod nu att Wickbom hade ej varit rätte mannen att tala med om sina bekymmer. Utan att se upp stammade han något om olika uppfattning hos olika individer, om unga idealisters fantastiska tro på kärlekens beståndande, som ju dock blott hörde till barnsagorna. Därpå tömde han ett glas till botten, såg på klockan och erinrade sig att det var tid att bryta upp. Så skildes de, ej utan kyla i luften

* * *

En vecka senare var häradshöfdingens hufvudvärk fullständigt botad. Han hade föreburit bortvaro från staden för att undslippa en middag "en famille" hos direktör Junkes och gick små omvägar för att förhindra en sammanstötning med någon af familjen. Alltsedan sitt möte med amanuensen och samtalet inne på baren den där eftermiddagen kunde han ej fördraga den långa "bengeten", hvilket epitet han nu tilldelade sin fästmö in spe. Och hennes pängar önskade han dit pepparn växte, och förstod ej, att de någonsin kunnat locka.

Häradshöfdingen kände sig ändtligen så lätt om hjärtat. I dag hade han mött lilla Anna, hon som dock ständigt dvalts i hans tankar, om de ock gjort en liten tillfällig afstickare ibland. Hon hade sett så strålande lycklig ut, ty naturligtvis hade hon redan hört, att häradshöfdingen uppgifvit sina planer på arftagerskan och kunde möjligen tänka sig ett återvändo till de där härliga små promenaderna de haft förra våren och kanske en fortsättning på hvad som då slog rot. I alla fall var det underligt så litet som behöfdes för att han åter skulle få se glittret i de vackra ögonen. Han hade liksom tyckt mera om, ifall hon ej genast visat sig så tacksam för den blick han gaf henne. Men lilla Anna var en fattig flicka och fick bjuda till att vara vänlig, om hon ville tänka på att bli gift. Jo, jo, inte hade det dugt för henne att sätta sig på sina höga hästar. Anna var en förständig flicka och visste, att pängarna regera världen, och skulle en hygglig och ansedd man föredraga den fattiga våren framför den gyllne hösten var det minsam bäst att niga och tacka.

Smågnolande gick häradshöfdingen fram och tillbaka i sitt rum. Han kände sig som en skolpojke, som ändtligen fått sommarferier. Det sjöng inom honom som i forna dagar, då det led mot våren, och islossningen begynt. Ja nu först skulle lifvet börja.

Egentligen var det underligt, att hvarken han eller Anna någonsin talat ett ord om hvad som rörde sig inom dem. Och så skulle hon just i dag, då deras pröfvo- och skillsmässotid ändtligen var slut, ha sällskap med en äldre dam han ej kände. Nåja, i morgon var åter en dag. Och till dess fick han nöja sig med minnet af den kärleksfulla, strålande blick hon gifvit honom.

Hvad Karolina hade gjort stora ögon, då han helt hemlighetsfullt anförtrott henne det en "lycklig omständighet" gjort, att han ej längre behöfde henes hjälp. Redan till april fick hon se sig om efter en annan ungherre att passa. Lägenheten fick han naturligtvis också säga upp. Ty han och Anna skulle nu tillsammans välja våning. Månne hon förstått af hans blick i dag, att han nu verkligen beslutat sig för att göra henne till sin älskade lilla hustru. Strängt taget behöfde han väl inte vänta tills i morgon med att säga henne det. Redan i kväll kunde han gå upp till det lilla hemmet på Söder, där han i tankarna såg pastorsänkan flyta bort i tårar af pur glädje öfver det charmanta parti, som erbjöds hennes dotter.

Det ringde på tamburklockan, och häradshöfdingen gick att öppna. I ovanligt godt humör behagade han skämta med tidningsgumman, som nigande lämnade honom Aftonbladet. Som vanligt ögnade han först igenom spalten med förlofvade, födde och döde. Men långt hann han ej, förrän han plötsligt fick yrsel, släppte tidningen och måste taga fatt i ryggstödet på närmsta stol. Nej, han hade inte sett fel! Det kunde läsas ännu, fast tidningen låg på golfvet. Under rubriken "trolofvade", stod där två namn, han blott allt för väl kände igen:

Amanuensen
ELOF WICKBOM
och
ANNA TÖRNE.

Hvad tusan nu då! Var det verkligen möjligt, att den pojkspolingen röfvat bort hans flicka midt för näsan på honom under tiden han slagit sig ut för guldfisken? Åh, du svarta Nemesis!

Utpinad sjönk häradshöfdingen ned på duchatellen. Det surrade i hufvudet på honom, som om tusende insekter trängt sig in i hans stackars ansträngda hjärna.

— Karolina, Karolina, hör hon då inte! Gumman var strax på tröskeln, nyfiken öfver hvad som var på färde. Gif mig ett glas vatten, men fort! Han fick det och kände sig svalkad. Ja, det är så godt jag säger henne med detsamma, att hon kan få stanna, stanna tills det växer mull på henne. Det där jag sade henne i morse var bara ett litet skämt. Men gå nu, människa, så jag får vara i fred.

Några veckor senare hade häradshöfdingen fått ett lugn öfver sig som aldrig förr. Det var då förväl, att de giftaslystna kvinnorna ef fått honom i sina garn. Åh, han kände till deras intriger! Först nu hade han fått ögonen öppna för den fara han stått så nära och var fullt besluten att förblifva ungkarl återstoden af sitt lif.

Kärlekens Dubbelseger.

NOVELL AF

PELLE FOGELIN.

(Forts. från förra numret).

Direktör Palme studerade ett ögonblick askformationerna på sin cigarr, drog så sakta ett drag på den och utblåste ett lätt rökmolm, under det ett skälmskt leende lekte "kura gömma" i hans mungipor.

"Ni fordrar ett obegränsadt förtroende", genmälte han till sist, "ni påstår er ha förtjent det —"

"Kan ni förevita mig någon oredighet?" Frågan kom tvärt och lät bitter.

"Sätt er icke trotsigt på edra höga hästar, jag ber, därtill är ni icke alls berättigad. Spörj er sjelf, om ni ej på annat sätt missbrukat mitt förtroende! Känner ni dessa bref?"

Det kom som en isande nordanvind öfver honom. Nyss så varm, bleknade han af vid häpenheten att finna sina bref i direktörens ego.

"Jag förnekar ej att ha skrifvit dem, men jag kan ej medgifva, att det bevisar ett missbruk af ert förtroende. Jag älskar Ellen, herr direktör, och jag är lycklig nog att kunna säga, att min kärlek är besvarad. Och då jag åtminstone ännu ej kunde hoppas på bifall från er, så —"

"Så ansåg ni det riktigt att bakom min rygg tjusa till den oerfarna flickan med edra karamellsdeviser och högtrafvande romanfraser för att försäkra er om den rika arftagerskans hand", hånade principalen. "Utomordentligt hederligt af er, min bäste herre! Ni visste att jag aldrig — skulle gifva mitt bifall, derföre slog ni in på denna väg för att tilltvinga er det, och så säger ni mig helt fräckt midt i ansigtet, att ni häri ej kan se något missbruk af mitt förtroende. Som sagdt, öfverdådigt hederligt, skada blott för er och edra djerfva förhoppningar, att jag dömer något annorlunda härom.

Under allt detta hånfulla tal hade Adolf hunnit återhemta sig. Stolt höjde han sitt hufvud, och i medvetande att han icke gjort något orätt eller vanhederligt såg han den nu i sin ordning uppretade gamle mannen öppet i ögonen.

"Jag måste tiga still inför dessa förebråelser", sade han med lugn stämma, "men så skymfande må än äro för mig, kunna de dock ingalunda förmå mig att afstå från min kärlek och mina förhoppningar."

"Det är helt och hållet er egen sak, för min del skall jag nog veta såvera min dotterdotter från vidare kärleksfånerier från er sida."

"Herr direktör!" Det Öhmanska blodet kokade nu öfver.

"Hvad behagas? Tror ni er kunna trotsa mig. Öfver mitt barnbarns framtid har jag och ingen annan att bestämma, och att jag aldrig skall lemna henne åt er, det kan ni då gå hem och bita er i tummen på. Hvem är ni, och hvad har ni? Här äro edra bref. I utbyte skall ni öfverräcka mig Ellens."

"Endast, i fall Ellen sjelf så befaller." Adolf sköt undan det paket, hans principal framräckte åt honom. "Jag vågar tvifla på, att Ellen gifvit er något uppdrag att handla. Jag måste höra hennes vilja af hennes egna läppar."

"Ni tyckes glömma, att Ellen ännu är omyndig och att jag som hennes naturlige och laglige målsman har full rätt att ställa denna begäran, denna yrkan till er. Och om ni ej godvilligt uppfyller densamma, så ges det lagliga medel, genom hvilka jag kan tvinga er, och dessa medel skall jag göra bruk af, om jag ej senast i morgon afton vid den här tiden har brefven i mina händer."

"Ni torde allt få ha godheten att vänta förgäfves. Era hotelser visa bättre än allt annat, att ni icke handlar med Ellens medgifvande, och detta uppmuntrar mig verkligen att ta upp den stridshandske, ni kastar mig i ansigtet."

Direktör Palme tände ett ljus, löste upp snöret omkring paketet, antände brefven å lågan kastade dem in i kakelugnnen och stängde till luckorna med häftigt buller.

"Ni har hört hvad jag sagt er", sade han härefter med skarp betoning. "Ni bör äfven känna mig tillräckligt för att veta, att jag ej älskar tomma hotelser. Låt det ej falla er in att ännu en gång skymfa flickan med ert kludd. Jag skall se till, att intet bref kommer till henne annat än genom mina händer. — Så der ja, sedan nu detta är afgjordt, må vi återkomma till den andra angelägenheten. Ni begär väl ej, att jag vidare bör skänka eder full tillit, och då jag äfven med bästa vilja ej kan påminna mig att jag mottagit penningebeloppet i fråga, så torde ni vara god och framlägga ert kvitto för att styrka edra uppgifter."

Långsamt tog Adolf med handen för pannan liksom för att tvinga sina upprörda känslor tillbaka.

"Ni vet, att det är mig omöjligt att uppfylla er begäran, säg befallning, och just emedan ni vet det, begagnar ni er häraf för att göra mig föraktlig i Ellens ögon."

"Och sådant vågar ni säga mig, ni är mer än

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL: 1sta Afd.: Inledning —Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående lemnas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.